

S. K.

Z życia izb adwokackich : Izba krakowska

Palestra 30/9(345), 124-126

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

86. **Zakrzewska** Lucja,
c. Ludwika.

Redakcja składa odznaczonym serdeczne gratulacje.

Wręczenie wspomnianych odznaczeń odznaczonym nastąpiło w dniu 12 września 1986 r.

10.

Wysokie odznaczenie adwokata za zasługi w pracy społecznej

Z okazji Święta Odrodzenia Polski w siedzibie Rady Krajowej PRON odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych członkom RK PRON i rad wojewódzkich i gminnych PRON oraz innym osobom, aktywnie zaangażowanym w różnej formie w działalności społecznej.

Wśród odznaczonych wysokie odznaczenie państwowe otrzymał adwokat

i radca prawny z Izby Poznańskiej **Andrzej Elbanowski** wiceprzewodniczący Rady Krajowej PRON i RW PRON w Poznaniu, którego uhonorowano Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Redakcja składa serdeczne gratulacje odznaczonemu Koledze.

s.m.

II. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba krakowska

1. Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie, wykonując swoje obowiązki samorządowe z art. 3 pkt 4 i 5 pr. o a. z 1982 r., zorganizowała wykłady dla tych kolegów-adwokatów, którzy zostali ostatnio wpisani na listy adwokackie bez odbycia aplikacji adwokackiej, a to w ramach doskonalenia zawodowego i krzewienia zasad etyki zawodowej. Jest takich adwokatów w Izbie krakowskiej 49.

Organizację wykładów w tym zakresie powierzyła ORA adw. drowi Stefanowi Kosińskiemu. Odbywały się one w lokalu Klubu Adwokata przy ul. Sławkowskiej 1. Inauguracja odbyła się w dniu 9 czerwca br. Sesję otworzył wicedziekan RA w Krakowie adw. dr hab. Andrzej Kubas, kierownik szkolenia zawodowego. W swoim wystąpieniu podkreślił znaczenie etyki w pracy zawodowej adwokata i poza nią. Wykłady odbyły się w dniach 9, 16, 23 maja i 6 czerwca br. (po 2 godziny i 15 minut dziennie). Wykładowca przedstawił krótko, jak na gruncie etyki powszechnej powstawa-

ły zasady postępowania tych osób, które od XIII—XIV w. uzyskiwały możliwość występowania w imieniu osób bezpośrednio zainteresowanych. Wspomniał także o innych zawodach, które również wykształciły pokrewne zasady, a ostatnio — o radcach prawnych. Przypomniał dalej krótko historię „kodyfikacji” pierwszego Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu z 6 i 7 maja 1961 r., a następnie drugiego Zbioru z 10 stycznia 1970 r., który wszedł w życie od 1 lutego 1970 r. (został on ogłoszony we wkładce do nr 1 miesięcznika „Palestra” z 1970 r.) i obowiązuje do chwili obecnej. Podkreślił też, że Prezydium NRA powołało 24 października 1983 r. 21-osobowy „Zespół d/s etyki zawodowej” w celu opracowania trzeciego projektu Zbioru, że Zespół ten projekt taki już opracował i przedstawił go NRA. Następnie wykładowca omówił szczegółowo obowiązujące zasady etyki adwokackiej i godności zawodu adwokackiego, opierając się na obowiązującym tekście i pro-

jektowanych zmianach, na wydanych komentarzach, ogłoszonych artykułach oraz na orzecznictwie dyscyplinarnym z ostatnich lat.

Wykłady zostały wysłuchane z zainteresowaniem i uwagą, chociaż dyskusja była skromna, a pytania stawiane po wykładzie — nieliczne. Frekwencja była bardzo duża. Uczestnicy składali się z adwokatów pochodzących z kręgów pracowników naukowych, radców prawnych, b. sędziów, b. notariuszy i b. prokuratorów.

2. Komisja Adwokatów Emerytów i Rencistów przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Krakowie zorganizowała w dniu 13 maja 1986 r. w Klubie Adwokata przy ul. Sławkowskiej 1 ogólne spotkanie z prof. drem hab. Stanisławem Grodziskim, który miał wykład na temat: „Galicja w okresie panowania cesarza Franciszka Józefa I”. Osoba prelegenta i temat zawsze pociągający dla mieszkańców Polski południowej zgromadziły liczne grono słuchaczy, przeważnie jednak w wieku sięgającym pamięcią tamtych czasów.

Na wstępie prelegent podkreślił, że źródła historyczne do rozpatrywanego okresu — mimo pozorów — są niekompletne, a czasem nawet nie dość łatwo dostępne. Mieściły się one w Wiedniu i Lwowie. Te w Wiedniu są mocno zdekompletowane, bo w czasie wydarzeń z 1927 r. spłonął gmach, w którym były przechowywane, a w czasie II wojny światowej, ocalałe z pożaru, ewakuowano pociągiem, który po drodze został zbombardowany. Natomiast źródła lwowskie są przechowywane w dawnym klasztorze Benedyktynki u stóp Wysokiego Zamku, możliwy jest więc do nich dostęp pod warunkiem podania nowego ich oznaczenia.

Ocalała dokumentacja wykazuje w działalności Polaków prawników, a między nimi i adwokatów, wysoki poziom wiedzy fachowej, którą zdoby-

wali także w uniwersytetach istniejących na ziemiach polskich we wszystkich trzech zaborach. Do Wiednia powoływano prawników galicyjskich. Jednym z nich był świetny prawnik Agenor hr. Gołuchowski, twórca tzw. dyplomu październikowego z 1860 r. austriacki minister spraw wewnętrznych od roku 1859, współtwórca Akademii Umiejętności w Krakowie i politechniki we Lwowie, trzykrotny namiestnik Galicji (w latach 1849—1859, 1866—1868, 1871—1875). Był zwolennikiem szerokiej autonomii krajów wchodzących w skład monarchii austriackiej, w tym także Galicji. Dlatego w dyplomie październikowym określił szczegółowo kompetencje władz centralnych, a wszystkie inne zadania przekazał sejmom krajowym. Zasadę tę odwrócił następca Gołuchowskiego Antoni von Schmerling w tzw. patencie lutowym z 1961 r.: kompetencje sejmików krajowych określił on szczegółowo, a resztę zadań przekazywał Wiedniowi.

Wielu Polaków, a wśród nich prawników, odgrywało znaczną rolę w rządzie, parlamencie austriackim i w Najwyższym Trybunale Sądowym w Wiedniu. Wysokim autorytetem cieszyło się parlamentarne Koło Polskie. W korowodzie tych postaci prelegent wymienił: Andrzeja Potockiego, namiestnika Galicji, Kazimierza Badeniego, także namiestnika Galicji, ale przede wszystkim dwuletniego szefa rządu wiedeńskiego, ekonomistę Juliana Dunajewskiego, któremu jako ministrowi skarbu udało się zrównoważyć budżet państwa i ustabilizować walutę, Leona Bilińskiego, posła galicyjskiego do austriackiej Rady Państwa, prezydenta generalnego dyrekcji kolei państwowych, ministra skarbu w gabinecie K. Badeniego, gubernatora Banku austro-węgierskiego, prezesa Koła Polskiego oraz dwu posłów do sejmu galicyjskiego: Fryderyka Zolla (starszego) i Franciszka Ksa-

werego Fiericha (który pracował m. in. w kancelarii adwokackiej dra Wilkosza w Krakowie).

Do rzędu Polaków nieadwokatów, którzy odgrywali większą rolę w sprawach galicyjsko-austriackich, należeli nadto: Andrzej Połocki (namiestnik Galicji w r. 1902), książę Leon Sapieha (działacz polityczny i zwolennik tzw. pracy organicznej), Fryderyk Zoll jr (prace nad reformą międzynarodowego prawa prywatnego w Austrii w r. 1913), Jakub Bojko i Wincenty Witos (obaż czołowi działacze ludowi, posłowie do sejmów galicyjskiego i do parlamentu austriackiego).

Doświadczenia nabyte przez Polaków w tym okresie zostały potem wykorzystane po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. Wielu z wymienionych wyżej osób zajęło wybitne stanowiska w centralnych wła-

dzach, organizacjach, instytucjach i uczelniach. Na przykład prof. Franciszek Ksawery Fierich odegrał wybitną rolę nie tylko jako profesor prawa procesowego, ale przede wszystkim jako pierwszy prezydent Komisji Kodyfikacyjnej, której pierwsze inauguracyjne posiedzenie odbyło się w mieszkaniu profesora Fiericha w Krakowie przy ul. Batorego 12. Leon Biliński po I wojnie światowej był ministrem skarbu w gabinecie I. Paderewskiego.

Prelegent omówił też powstanie i przebieg sprawy ukraińskiej (ruskiej).

Po interesującym wykładzie odbyła się dyskusja. Wykładowca odpowiadał na zadawane mu pytania (m. in. np., dlaczego Lwów był stolicą namiestnictwa).

S.K.

Izba lubelska

Nowe kierownictwa zespołów. Wobec upływu kadencji dotychczasowych kierownictw zespołów adwokackich, w końcu pierwszego półrocza 1986 r. odbyły się — z udziałem członków Okręgowej Rady Adwokackiej — zebrania sprawozdawczo-wyborcze zespołów adwokackich Izby lubelskiej.

Nowymi kierownikami i zastępcami kierownika w kadencji 1986—1989 zostali adwokaci: w Biłgoraju — Andrzej Hussar i Edward Dzido; w Chełmie — Eugeniusz Ujas i Henryk Jagnicki; w Hrubieszowie — Lucjan Tomczuk i Stanisław Haczykowski; w Krasnymstawie — Andrzej Pawelski; w Kraśniku — Stanisław Mozgawa i Leszek Pasieczny; w Lubartowie — Józef Rybka i Bogdan Ta-

borski; w Lublinie w ZA Nr 1 — Ireneusz Bieniaszkiewicz i Andrzej Śląski, w ZA Nr 2 — Mieczysław Czekaj i Ferdynand Rymarz, w ZA Nr 3 — Marek Czapski i Teresa Sajkiewicz, w ZA Nr 5 — Anatol Janowski i Czesław Pawełczak, w ZA Nr 6 — Ryszard Piwiński i Tadeusz Stępnia, w ZA Nr 8 — Edward Młynarski i Tadeusz Koziół, w ZA Nr 10 — Lesław Bindas i Andrzej Świrgoń; w Opolu Lubelskim — Wiesław Woźniak i Ryszard Lipa; w Puławach — Jerzy Wołkanowicz i Ryszard Barnat; we Włodawie — Zdzisław Latoszyński; w Zamościu — Marian Muszak i Maciej Stopczyński; w Tomaszowie Lubelskim — Tadeusz Michalski i Andrzej Cioch.

adv. Ferdynand Rymarz